

VZNIK VODÁCKÉHO ODDÍLU V Č.KRUMLOVĚ

Jaroslav Hera

MUDr. Jaroslav Valter
Ing. Jaroslav Bláha
Ing. Petrovič Karel
Jana Vodrážková
Zdenka Švehlová

Vodácký oddíl vznikl z iniciativy několika zaměstnanců přádelny lnu a konopí národního podniku KONOPA Český Krumlov, sdružujících se v její tělovýchovné jednotě SOKOL KONOPA Český Krumlov v roce 1952 v jarních měsících.

Myšlenka založení oddílu "Vodáků" vznikla v hlavách tehdejší skupiny nadšenců z řad pracovníků závodu, kteří již měli jaksí určité zkušenosti v tomto odvětví, tak i z řad spoluobčanů z Nového Spolí a Českého Krumlova, ba i z Větrní. K iniciátorům patřili především

- Václav KOVÁŘ, ze Spolí, povoláním svářeč v přádelně,
- František NĚMEC ze Spolí, ředitel základního závodu přádelny
- Jan ŠULC ze Spolí, pracovník údržby závodu přádelny
- Jaroslav BEROUN, učitel / nyní bytem v Kojeticích na Moravě //
- Tomáš ŠAFRÁNEK, ekonom závodu přádelny,
- Josef LITVAN, vedoucí odbytu přádelny,
- Jan ŠIHOVEC, vodák JIVAK
- Bedřich MULLER, ved. provozu přádelny - technik
- Jan ŠVEHLA, ved. propagačního oddělení závodu přádelny
- Josef CÍNER, normovač závodu přádelny
- Mgr. Věra PAZDERKOVÁ, tehdy ředitelka okres. knihovny
- Vlastimil VÁVRA, technik papíren Větrní
- Zdeněk PAVLICA, pracovník přádelny
- Hedvika HAJEROVÁ, pracovnice přádelny
- Jan KOMRSKA - radiotechnik

Nelze opomenout zvláště vřelý vztah vedení závodu i podniku, které rozvíjející se oddíl všestranně podporoval a to jak postupným nákupem lodí, zabezpečením dopravy lodí, nákupem tehdy modrých tepláků s nášivkou znaku TJ SOKOL KONOPA, přestavbou bývalé kuželkárny na loděnici na Tavírně a zajištěním potřebného materiálu pro opravy plavidel atd.

Vedoucím oddílu a také cvičitelem byl již zmiňovaný Václav KOVÁŘ. Postupně pak vytvořený oddíl mládeže vedla Mgr. Věra PAZDERKOVÁ.

A tak jsme se postupně učili téměř všichni vůbec sedět v lodí a naučit se pádlovat, naučit se různé fišty ke zvládnutí nebezpečí atd., atd. Proto výcvik se prováděl na Vltavě v úseku od Tavírenského mostu k Benešovu mostu, případně pak později od Rechlí ve Spolí k přádelně a zpět, trénoval se i sjezd jezu u rechlí při různé výši hladiny toku. Byly i pokusy s "Eskymáky", byť s nevalnými výkony.

V té době jsme měli kánoe - tak zvané "dřeváky", které byly těžké na jejich přepravu jsme si museli vyrobit "kolečka", přičemž se sháněl kdejaký kočárek po již odrostlých dítek a z toho pak ve fabrice v dílně tento velepotřebný přepravní prostředek pro každou loď vlastnoručně vyrobit. Později byl i problém se sháněním nějakého vhodného pytle nebo bedničky, kam by se mohly ukládat věci / oblečení, potraviny, materiál na opravy atd., neboť dnešní konve tehdy ještě nebyly a gumové vaky pro nás drahé. Ale vždy se to nějak vyřešilo důvtipem členů kolektivu.

Že nebyla v té době ještě laminátová plavidla dostupná, bylo ale k něčemu také dobrné. Totiž ta manipulace s "dřeváky" / které ale seděly na vodě a nebyly příliš vratké // byla někdy pěkná dřina při manipulaci na jezích či přepravě lodí od vody na nádraží a pak nakládání anebo vykládání z vagonů vlaku. Ale vše se zvládlo.